

ságot, amely a világban volt, és mégsem tartozott beléje. Ennek a világnak rendjében állt, de ura volt e világ törvényeinek. Ezt a valóságot látni: több volt és más volt, mint egy fát látni az útszélen, vagy egy embert, aki belép az ajtón. Őt, a feltámadott Krisztust látni, az megrendülés volt, minden megszokottnak felrobbanása. Innen az elbeszélésben az új szavak: „megjelenik“, „eltűnik“, „egyszerre“ ott áll a terem közepén; egy ember megy és Ő „mellette áll“ stb. (Pl. Márk 16, 9, 14; Luk. 24, 31, 36.) Innen van a hirdás szövegének az a hirtelen, meg-megtörő, ide-oda cikkázó, ellentmondásos jellege, — ez az igazi formája az igazi tartalomnak, amely kifejezést követel és széjjelrepszti a régi formákat.

AZ UTOLSÓ VACSORA KÉPE ELŐTT

... azt jól tudom, hogy nem vagyok
a hamvas szívű János.
Talán Máté, a tönkrement,
tékozló kedvű vámos?

Talán Simon Péter vagyok,
a hősködő kőszikla?
Egy szolgáló szavára már
azonnal szűnyó szikra?

Judás nem lennék semmiért!
Még eszembe se jusson,
hogy ezüstért eladható
a csókom, égi jussom!

Melyik vagyok? Mondd, Mesterem!
Hiába tételődöm...
Talán a kétkedő Tamás
volt lagymatag elődöm?

Jakabhoz nem hasonlítok;
nem mennydörög a hangom.
Tudom, hogy hallgatás illet,
trónod körül nincs rangom.

... s nincsen heiyem az utolsó
vacsora asztalánál.
(A másom még törvényt tanul
Gamáliel lábánál.)

Lionardo, mért hagyta le
Sault a híres képről?!
... belátszhatnék az ablakon
a damaszkuszi rétről!